

1

Ik ben negen en ik ben niks bijzonders.

Alleen mijn naam al. Ik heet Jan. Net als mijn vader. En mijn grootvader en zijn vader. Maar zij zijn wel bijzonder. Mijn vader kan rennen, sneller dan de wind. Als ik ren met vier andere kinderen, dan word ik derde.

Mijn grootvader bouwt bruggen.

Ik loop alleen maar over bruggen.

En zijn vader, welja. Ik weet niet zo goed wat die nu nog kan, maar hij is wel bijzonder. Hij valt op, popa. Hij heeft de langste neusharen die ik ooit heb gezien. Sneeuwwit zijn ze, net als zijn wenkbrauwen. Zijn ogen zitten helemaal verstopt onder die wenkbrauwen. En onder zijn ogen zitten zakjes,

zo dik als de borstjes van Helena. Ik kijk graag naar hem. Ik kan wel blijven kijken. 'Jaja', zegt hij altijd. En daarna zwijgt hij. Ik weet zeker dat hij op een dag meer zal zeggen.

Helena is mijn zus. Zij is al dertien en een rekenwonder. Als je haar vraagt hoeveel achtendertig maal zeventien is, dan zegt ze meteen zeshonderd-

zesenveertig. Nu lijkt het alsof ik dat ook zomaar weet, maar dat is niet zo. Ik heb het snel even nagerekend. Met de rekenmachine nog wel. Helena is zo slim dat ze aan wedstrijden voor slimme kinderen deelneemt. Dichtbij, maar soms ook heel ver van huis. In Amerika, in China, in het Groothertogdom Luxemburg! (Oké, dat is niet zo ver, maar het klinkt wel belangrijk.) Ze wint ze allemaal, die wedstrijden. En later wordt ze astronaut. Dat zegt ze al vanaf dat ze nog een luier droeg, beweert mijn moeder. (Ik denk wel dat het lang duurde voor ze 's nachts droog bleef, maar dat durf ik niet hardop te zeggen.)

Ik ben niet zo slim. En ik ben ook niet dom. Zelfs daarin ben ik doodgewoon.

Mijn moeder dan. Mijn kleine moeder. Zij is klein, ja. Zo klein dat ik al een stukje boven haar uitsteek. Maar dat is niet alles. Zij speelt viool. En als ze speelt, begint iedereen te zwijgen.

Onze kanarie, de kinderen die in de straat spelen, de burens die ruziemaken. En wijzelf natuurlijk. Ze speelt zo mooi dat mensen er niet alleen stil van worden, maar ook blij. Erg blij. En daar moeten ze van huilen, soms. Als dat niet bijzonder is.

Ten slotte is er mijn broertje Stan. Hij is vijf en een varken. Al mag ik dat misschien niet zeggen. Varkens zijn best slimme en lieve dieren.

Stan maakt alles kapot. De papegaai die ik met lego gemaakt heb, het dagboek van Helena, de nieuwe strijkstok van mijn moeder, het bord met vogels erop geschilderd. Dat bord is nog van mijn overgrootmoeder geweest. En als hij zijn zin niet krijgt, brult hij zo hard dat je het piemeltje achter in zijn keel ziet trillen. Stan is een bijzonder stout ventje. Hoor je het? Bijzonder.

Ik kijk in de spiegel. Dat doe ik niet vaak, want veel is er niet te zien. Als ik mezelf niet was, zou ik niet eens onthouden hoe ik eruitzie. Ik ben niet klein en niet groot. Niet dik en niet dun. Mijn haar is niet blond en niet bruin. Mijn ogen zijn zo grijs als een lucht vol wolken.

Ik ben gewoon. Zo gewoon, dat geloof je niet. Zo gewoon dat ik zin heb om het uit te schreeuwen!

Het is genoeg geweest. Ik ben het zat.

Vanaf morgen zal alles veranderen.

Ik word bijzonder.

WACHT
MAAR AF.

2

Op het internet staat alles.

Dat je tien miljoen keer per jaar met je ogen knippert.

Dat je hart honderdduizend keer per dag klopt.

Dat vuur sneller bergop loopt dan bergaf.

Dat een onthoofde kakkerlak nog weken kan leven.

En dat er meer Mohammeds bestaan dan Jannen. Eerlijk waar, ik zweer het je.

Je moet niet alles geloven wat er staat, zegt mijn moeder.

Soms schrijven ze maar wat.

Dat weet ik natuurlijk ook. Maar ik hoef ook niet alles te geloven wat mijn moeder vertelt. Soms zegt ze maar wat.

Op een dag vroeg ik haar waarom ik doodgewoon ben. En toen knuffelde ze me en zei dat ik een bijzondere jongen ben. Háár bijzondere jongen. En ze noemde me schat. Dat is niets bijzonders. Ze noemt iedereen schat.

Ik zei het al: soms zegt ze maar wat. Wat zij mag, mag het internet ook.

Het is zondagmorgen, erg vroeg. Ik ben als eerste beneden, in mijn pyjama. Ik ga met de laptop op de sofa zitten. Met mijn voeten onder mijn billen, voor de warmte. Mijn handen ruiken naar de slaap.

Ik google: 'bijzondere kinderen'. Ik klik op de eerste regel, en lees:

Welkom op de website voor bijzondere kinderen en iedereen die betrokken is bij deze kinderen. Wat zijn bijzondere kinderen?

Ik stop even met ademen. Als ik weet wat bijzondere kinderen zijn, kan ik er vast eentje worden.

Ieder kind is natuurlijk bijzonder.

Jaja.

Alleen, sommige kinderen hebben wat extra aandacht en begeleiding nodig, omdat ze misschien wel hooggevoelig zijn. We denken nu ook aan kinderen met bijvoorbeeld ADHD, PDD-NOS, autisme, syndroom van Down, hoogbegaafdheid, sensorische integratieproblemen of een allergie.

Mijn ogen tranen, mijn oren tuiten.

Een allergie ken ik, maar ik kan alles eten zonder pukkels of jeuk of pijn te krijgen. Ik heb mijn moeder zich wel eens horen afvragen of Stan misschien ADHD heeft (waarop mijn grootvader meteen zei: 'Vroeger heette dat gewoon een lastpak!'). En het zusje van Steffie uit mijn klas heeft Down. Alle andere woorden ken ik niet. En als ik ze niet ken, dan ben ik ze vast ook niet.

Weg ermee, op naar de volgende.

Hartekamp is een organisatie die zich ontfermt over bijzondere kinderen. Vooral kinderen met een aangeboren hartafwijking...

In de gang klinken huppelpassen. De deur gaat open en mijn vader springt naar binnen. Ik wil mijn armen voor het scherm houden, maar dat zou te veel opvallen.

'Dag papa!' zeg ik overdreven luid.

Hij hoort me niet, want er zit een koptelefoon op zijn hoofd. 'Hop, Jan, hop!' zegt hij tegen zichzelf.

Hij huft naar de achterdeur en weg is hij. Sneller dan de wind. Even later zie ik hem voorbijflitsen langs het raam van de woonkamer. En meteen na hem komt een vrouw voor het raam staan. Ze kijkt niet naar binnen, ze kijkt mijn vader na. Ze draagt een grijs mantelpakje. Er hangt

een fluitje om haar hals en in haar ene hand houdt ze een klembord vast. De andere hand zet ze in haar zij. Ze kijkt en blijft maar kijken. Dan schudt ze haar hoofd en draait zich om. Ik hoor alleen nog het klikklakklikklak van haar hakken, tot ook dat helemaal verdwijnt.

Ik kijk weer naar mijn scherm en zucht diep. Ik zal nooit een kind zijn over wie websites bestaan. Over wie films gemaakt worden. Of boeken geschreven. Er is niks mis met mij. Ik ga niet dood (of in ieder geval niet binnenkort, hoop ik), ben geen wees die dapper de wereld intrekt. Ik

ben niet brutaal als Pippi Langkous, waar mijn ouders wel heel hard om kunnen lachen, maar pas op als ik al die dingen zou doen. Ik ben geen held als Daantje de Wereldkampioen.

De boom in met Daantje! De pot op met Pippi!

Nijdig klap ik de laptop weer dicht.

Ik plof met mijn ellebogen op de tafel, steek mijn tong uit naar nergens en knijp mijn billen samen tot ik een scheet laat. Een flauw fwtt komt eruit, meer niet.

Ik hoor een klik. De verwarming springt aan. Er valt zon op mijn handen en Marie strijkt langs mijn benen. Marie is onze kat, dat had ik nog niet verteld. Ze kromt haar rug, recht haar staart en miauwt tot ik opsta en een blik voer opentrek.

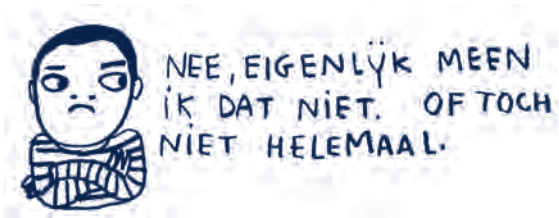
Boven begint Stan te tieren.

Wanneer de vioolklanken van mijn moeder de traphal vullen, wordt Stan stil.

Zoals altijd.

Maar Stan kan me gestolen worden.

De viool kan me gestolen worden.
Mijn hele bijzondere familie kan me gestolen worden.

De zomer is nog maar net begonnen en alles is mogelijk.